

DEJVID KLEJTON I NJEGOVI SARADNICI: LAŽNO JEVANĐELJE

*Restoration Ministry – David Clayton
(Open Face Fellowship)*

The Heavenly Ministry – Imad Awde

Revelation 1412 – Nader Mansour & Imad Awde

Hrišćanska mreža Ex-YU

Istina US, i drugi

Institut za izučavanje religije

Uvod

Među opasnijim verzijama suptilno lažiranog hrišćanstva koje je sa Zapada prenijeto na prostore bivše Jugoslavije su učenja kojima su „ku-movali“ Vočmen Ni (Watchman Nee), Vitnes Li (Witness Lee), Zek Punen (Zac Poonen), adventisti Dezmond Ford, Frederik T. Rajt, razni „je-vanđelisti bezuslovne ljubavi“, te u novije vrijeme veliki jeretik sa Jamajke Dejvid Klejton (David Clayton) i njegovi saradnici po Americi (Hauard Vilijams, [Aleksandar Petrović](#), Vladimir Babić...) i Australiji (Nader Mansur, Imad Avde, Bil Pinto) i drugi.

Postoji više „službi“ (ministry) i grupa koje propagiraju slična učenja ili ih kombinuju i nadograđuju i predstavljaju kao svoja. Preko antitrinitizma, opravdanja vjerom i jake samoreklame, te isticanja Božje ljubavi, Hristovog krsta, žrtve i sl., neopreznim, neutvrđenim i labilnim vjericima u stanju su vješto nametnuti duhovno pogubne jeresi bliske [vjerovanjima pentekostalaca i harizmatika](#). Uopšteno to su vjerovanja evangelika koja reklamiraju jeftinu milost i „bezuslovnu ljubav“.

Kako je ovo povezano sa adventistima? Treba znati da u Adventističkoj crkvi podvaljuju suptilnu harizmatsku religiju. Ti korijeni vuku se od harizmatika osnivača te crkve. Otuda i veliki broj ogranaka i otpadaka od adventizma sa izraženom harizmatskom profilacijom. Tako harizmatske vođe sekti imaju relativno lak posao u vrbovanju osoba koje su već duhovno oštećene u crkvi i samo traže prelazak na viši nivo narkomanije.

Klejtonova „predstavništva“ na Balkanu otvorili su [Zdravko Vučinić](#) i Nikola Marković („Hrišćanska mreža Ex-YU“), Janoš Šanta u Mađarskoj i Vlad Ardeias u Rumuniji.

Osnovne zablude na kojima razvijaju svoju priču tiču se shvatanja grijeha, redefinisanja Božjeg Zakona i njegove uloge, jevanđelja, Hristove prirode i žrtve, duhovnog novorođenja (pentekostalnog tipa), koncepta opravdanja vjerom, svetinje na nebu i suda.

Teze koje propagiraju zasnivaju se na suprotstavljanju Zakona, pravednosti Zakona i života pod Zakonom sa milošću, životom u Duhu i ličnim Hristovim prisustvom u vjerniku, što navodno isključuje sve pret-hodno. Da bi to bilo teoretski moguće, neophodno je ono što nazivaju

vođstvom Duha 24h na dan, 7 dana u sedmici.

Na temelju uputa iz 1. Jovanove 4:1, pozabavićemo se provjerom pomenutog duha.

Polazišta za pakovanje jeresi

Karakteristika ovih učitelja je individualno vrbovanje u cilju sticanja kontrole nad pojedincima. Svoja učenja nameću polako i planski, metodom kuvane žabe. Oni su ljubazni i spremni na pomoć i usluge. Samo u slučaju ako im se suprotstavite, pokazaće netrpeljivost i donositi nagle odluke.

Što se tiče njihove nauke, prema jednoj od verzija koje se mogu čuti, Hrist je svojim dolaskom i smrću ispunio sve što je vezano za Zakon koji je kompletan bio samo tip ili sjenka, i koji nije realnost, koji zapravo nikad nije ni postojao prije Sinaja, kao i da na Nebu ili prije pada u grijeh nije bilo Zakona. Prema ovom učenju, Zakon je bio samo tip (uključujući Dekalog) do Hrista.

Svako ko je za Zakon ili ko gleda u Zakon, makar samo 1%, je legalista u negativnom smislu te riječi. Zakon nije potreban jer ne spašava, ne može dati život, ne može dati pravednost, jer je osuđivao i nije imao milosti, te je čovjek gledanjem u Zakon pod prokletstvom ili osudom i krivicom (rob koji služi smrti).

Grieh, tvrde, nije pravilno shvaćen, jer grijeh je zapravo STANJE a ne samo prestup Zakona. Iako će negirati da je to katoličko učenje o „originalnom grijehu“, Katehizam ih demantuje: „Zato se istočni grijeh naziva ‘griehom’ na analogan način, to je grijeh ‘naslijeđen’ a ne ‘počinjen’, to je **stanje a ne čin**.“ (Katolički katehizam, 404) Dalje tvrde da je čovjek rob grijeha preko Adama i da nema slobodnu volju, već samo može napraviti slobodan izbor. Čovjek je „100% grešnik“.

Šta zapravo stoji iza ovih stavova? U protestantskom kontekstu, **monergizam** (grčki mon: jedan, i érg[on] „djelo“) je soteriološka paradigma u kojoj je samo Bog odgovoran za spasenje čovječanstva. Bilo koji oblik ljudskog doprinosa, uključujući slobodnu volju, je isključen. Čovječanstvo ne igra nikakvu ulogu u procesu spasenja i pojedinci nemaju načina

da utiču na ovu božansku odluku ili je promijene. Sloboda volje u vezi s duhovnim pitanjima je uskraćena. Očigledno je da ovaj stav ima ozbiljne implikacije na protestantsko vjerovanje o opravdanju vjerom. Prema ovom pogledu, Pad je toliko oštetio Adama i njegovo potomstvo da nisu u stanju odgovoriti na Božju ponudu spasenja. Stoga spasenje postaje isključivo Božje djelo – kroz izbor – bez ljudskog uticaja. Ne treba ni spominjati da je glavna svrha monergizma pružanje potpune sigurnosti spasenja uklanjanjem „ljudskog elementa“ – uključujući izbor – iz procesa spasenja. Ako osoba ima vjeru – dar od Boga – to znači da je spašena. Njihovi životi sigurno neće biti predmet preispitivanja. Upravo iz tog razloga monergistička retorika može biti privlačna hrišćanima koji se osjećaju opterećeni legalizmom.

Za razliku od monergizma, **sinergizam** (grčki *sin*: sa, i *érg[on]* „djelo“) je soteriološka paradigma u kojoj Bog i ljudi sarađuju u procesu spasenja. Ovaj pogled prihvata postojanje istinske slobodne volje.

Sledeći dio slagalice je iskrivljivanje jevanđelja, jer ljudi navodno do sada nisu razumjeli Hristov krst i žrtvu. Zatim se potencira priča na primanje Duha od Pedesetnice, uz ubjeđivanje da je to jedinstveno iskustvo, nepoznato bilo kome u prošlosti. I pošto je čovjek „bepomoćni grešnik“ jedino što može je da se otvori i prepusti vođstvu duha. Na taj način se vrši neka vrsta samohipnoze i mozak prebaca u alfa režim. Vođstvo dalje vrši „duh“ (automatizacija), kao i kod ostalih pentakostalaca i harizmatika, uz razliku što se „duhovni darovi“ ne mogu tako lako ispoljiti zbog manjeg upliva u okultizam i okultna vjerovanja nego što je to slučaj kod klasičnih harizmatika. Ovdje se cijela stvar više vrti oko potenciranja „originalnih i novih istina“ koje sluge Božje u prošlosti „nisu razumjeli“ jer su bili „opterećeni Zakonom i legalizmom“.

Na internetu se mogu naći komentari sledbenika „Kleiftonove škole“ koji tvrde da se samo dozvolom „duha“ (kojeg oni posjeduju) može razumjeti (njihova) istina. Drugim riječima, istina se ne otkriva apelom na razum i savjest.

Po njima ni „legalisti“ niti „liberali“ nemaju mir ili imaju lažni mir, legalisti gledaju na sebe i druge i svoj nemir prenose na druge, liberali su pod euforijom, legalisti i liberali pogrešno veličaju Boga i Hrista jer uz to

gledaju na Zakon, crkvu i druge ljude, i ni jedni ni drugi nemaju sigurnost u istinu i spasenje.

Legalizam smatraju najvećim protivnikom istine, a Zakon se pokušava održati u životu ili zbog pastve kojoj se moraju prilagođavati ili zato što se „ja“ ne želi pokoriti istini. Pošto su njihova ciljna grupa uglavnom „netradicionalni“ adventisti, Elen Vajt im je smetnja jer je promovisala Zakon pa za nju kažu da nikad nije shvatila opravdanje vjerom i da je cijeli život bila legalista tako da su njeni spisi „prevaziđeni“, slično kao Zakon pod Starim savezom i iskustva ljudi u tom vremenu.

Subota iz Zakona je teret i skup pravila, forma koju treba ispuniti, vrijeme za formu i pravila, legalizam, i vrlo malo se pominje u Novom savezu. Subota „iz Edena“ je bitan dio Novog saveza zato što je opet došlo Božje carstvo kao u Edenu. Dakle, ove grupe tvrde da sada svetkuju „edenski šabat“ (podsjetimo se da vjeruju kako u Edenu ili prije toga nije bilo nikakvog zakona).

Za biblijske ličnosti prije Mojsija kažu da su koristili izraz „zakon“ samo u kontekstu vječnih principa ljubavi prema Bogu i bližnjima. „Zakon u srcu“ ne podrazumijeva gledanje u Zakon i život po Zakonu, već je Bog u srcu, te stoga Božjoj djeci ne treba Zakon.

Dolaskom Mesije, Bog ponovo živi u čovjeku i stari Zakon je potpuno irelevantan, jer je došlo Božje carstvo. U tom smislu početak Novog saveza se projektuje na Pedeseticu, prvu posle Hristovog uskrsenja.

Vjernici pod Starim savezom navodno nisu imali Duha, niko nije dobio novu prirodu, kao što imaju pod Novim, jer, kažu, Hrist tek posle 31. godine n.e. može da daje novi život u vjernicima. Zahvaljujući Hristu svi ljudi su umrli starom životu. Prema ovom vjerovanju Utješitelj i Sveti duh nisu isto. Utješitelj je po njima Isusov i Božiji duh, a Sveti Duh koji je djelovao u Starom savezu nešto drugo ili u svakom slučaju nikako na nivou Utješitelja. Zato i kažu da se niko prije Pedesetnice nije mogao novorođiti.

Osim toga, primanje duha poistovjećuju sa Božjim pečatom iz Otkrivenja 7. glava, a pošto je to gotova stvar, smatraju sebe neopozivo zapečaćenima za spasenje. Ako neko nešto pogriješi, taj samo „žalosti“ Boga i duha ali ne ugrožava spasenje. Zvijer iz Otkrivenja 13. glava tumače kao

ateizam (EU), a žig zvijeri je homoseksualizam, izbjegavajući tako svaku konotaciju sa Zakonom.

Prema tim tezama, Bog ne uračunava grijeh, grijeh je odsustvo Boga, razdvojenost od Boga, itd. Drugim riječima, to implicira da **grieh nije više relevantan za hrišćanina**, da je „uklonjen“, a savjest očišćena, tako da nema nikakvog efekta. Na taj način faktički nema ni pokajanja jer za stanje se ne možemo pokajati, to sve daje Bog.

Hrišćani koji su se oslobodili ropstva Zakonu i legalizmu su posljednja generacija koja ima veću istinu u odnosu na sve druge generacije hrišćana (osim apostola), i oni će imati misiju ukazivanja na navodne zablude od kojih se ostali ne žele osloboditi – pisanog Zakona. Povrh toga, sebe smatraju nekom vrstom garancije spasenja vjernicima koji su živjeli pod Starim savezom, pozivajući se na stih iz Jevrejima poslanice 11:39,40: „I svi su oni kroz vjeru dobili svjedočanstvo, ne primivši obećanje, jer je Bog nama namijenio nešto bolje, da oni bez nas ne dostignu savršenstvo.“ Dok ovaj tekst jasno govori da vjernici u prošlosti nisu primili konačno obećanje tj. spasenje i da ćemo ga primiti svi zajedno, oni to tumače kao da bi bez njihovog „savršenstva“ heroji vjere iz prošlosti bili izgubljeni. Za Enoha i Iliju kažu da su oni na neki način kažnjeni što su sada na Nebu (????!!!).

Treba napomenuti da gotovo ne postoji biblijski tekst iz ograničenog fonda koji im odgovara, a čiji smisao i poruku nisu na neki način izopačili. Najveće zloupotrebe vrše sa tekstovima iz poslanicama apostola Pavla, posebno Rimljanima i Galatima. Na taj način doslovno se ispunjava Petrova opomena: „Kao što to čini [Pavle] i u svim svojim pismima, **govoreći u njima o nekim stvarima koje je teško shvatiti, a koje neupućeni i nepostojani izvrću, kao i ostala Pisma, na sopstvenu propast. Zato vi, voljeni, pošto ovo unaprijed znate, **čuvajte se da vas oni koji su zastranili ne odvuču svojom zabludom i da ne izgubite svoju postojanost.**“ (2. Petrova 3:16,17)**

Da bi privukli adventiste na svoju stranu, pored antitrinitizma (koji đavo preko njih kompromituje) kao fronta za podvaljivanje jeresi, uporno se pozivaju na E.Dž. Vagonera i A.T. Džonsa, istaknute adventističke povjednike o opravdanju vjerom iz perioda oko 1888. godine, pripisujući

im da su imali ista shvatanja, iako to ni u kom slučaju nije ni blizu istine.

Opšti indikatori za obmane i zašto su to jeresi

1) Bog se predstavlja kao **nedosledna Ličnost**, sa različitim mjerilima i odnosom prema ljudima pod dva Saveza, što je jedna vrsta dispencionalizma, posmatrano u domenu važnosti Zakona i jevanđelja.

Biblija definiše istinu na tri načina: i) Riječ Božja je istina (Jovan 17:17); ii) Zakon Božji je istina (Psalam 119:142); iii) Isus je istina (Jovan 14:6). Bez neke od ovih ključnih premisa, istina postaje osakaćena i djelimična (vidi Isaija 8:20; Otkrivenje 14:12).

2) Biblijske istine se segmentiraju i spiritualizuju. Izvrće se značenje tekstova, posebno iz Pavlovih poslanica, a Biblija podređuje učenjima sekte.

3) Realnosti spasenja koje pripadaju budućnosti pokušavaju se prikazati kao sadašnjost koja je već realizovana. Najveća njihova jeres u tom smislu odnosi se na prikazivanje Hristove žrtve na krstu kao kompletiranja spasenja, dok drugu fazu Hristove službe u nebeskoj Svetinji odnosno Istražni Božji sud ne uzimaju u obzir. Ovo je tipična zabluda otpalog hrišćanstva.

4) Životu pod Novim savezom pridaje se „čudotvorna“ dimenzija i pravi se drastična razlika u odnosu na život pod Starim savezom, što znamo da u stvarnosti nije slučaj. Ljudska priroda i potrebe palog čovjeka za povezivanjem sa Bogom su istovjetne pod oba saveza. Vjera i poslušnost jednaki su uslovi pod oba saveza, reforma unutrašnjih motiva tj. novorođenje Duhom su isti: „Gospodnji Duh će doći na tebe... i postaćeš drugi čovjek.“ (1. Samuelova 10:6) Enoh, Ilija i Mojsije su bili prenijeti na Nebo, što činjenično sahranjuje svaku fantaziju ovih pentekostalaca – modernih harizmatika.

5) Suptilno i lukavo se odvajaju Božja ljubav i Božja milost od Božje pravednosti. Da to nije moguće upravo dokazuje Hristova misija i žrtva.

6) Potkopava se i obara cjeloviti mozaik istine, selektivnim i tendencioznim vađenjem određene grupe biblijskih tekstova iz konteksta i njihovom daljom zloupotrebom, te zanemarivanjem i odbacivanjem jasnih

istina Božje Riječi.

7) Subjektivno iskustvo navodnog života po Duhu se postavlja kao standard za istinu, umjesto Svetog Pisma koje se implicitno prikazuje kao „slovo Zakona“, jer Biblija zapravo i jeste skup Božjih uputstava i objava, Božji nauk ili u nešto užem smislu Zakon i proroci (vidi Isaija 8:20). Tako odjednom možete „otkriti“ da su svi stubovi istine na staklenim nogama i podložni hirovima „duha“. Vremenom „duh“ vas može dovesti do vjerovanja u šta god mu se prohtije.

„Život po Duhu 24h na dan“ takođe je odličan izgovor za izbjegavanje i negiranje sopstvene odgovornosti. Ako vas „duh“ ne pokrene, nemate, recimo, obavezu bogoslužjenja u Subotu ili da proučavate Sveto Pismo. „Duh“ je pravi majstor za razvodnjavanje obaveza.

8) Stari savez i starosavezni spisi se prikazuju kao „prevaziđeni“ i „nepotrebni“ (segmentacija Biblije), što otvara prostor za ogromne manipulacije sa svim temeljnim učenjima.

9) Lažira se i unižava duhovno stanje vjernika pod Starim savezom. Oni tvrde da je kompletni sistem kroz Zakon i žrtve bio namijenjen za „nezrele ljude“, tjelesne, koji nisu mogli više da razumiju!

10) Hristu se pridaje posebna uloga koju ostvaruje svojim ličnim življenjem u vjernicima (čak tvrde da Bog i Hrist LIČNO žive u njima), a koju privilegiju navodno nisu imali vjernici pod Starim savezom. Ako bi to bila istina, onda možemo optužiti Boga za neravnan tretman čovječanstva pod različitim savezima: jedni su morali da vrše „slovo zakona“ ili da žive stalno u „sjenkama i tipovima“, pod prijetnjom, dok su drugi razriješeni svih obaveza, vođeni Duhom i imaju sigurnost spasenja.

11) Grijeh se svodi na fikciju „razdvojenosti od Boga“, dok se grijesi onako kako ih prikazuje Biblija i kako se tretiraju po Zakonu proglašavaju nebitnim u životu, jer „ne razdvajaju od Boga“. Čovjek se prikazuje kao biće koje nije u stanju da odgovori na moralno obavezivanje od Boga.

12) Krivicu za grijeh ne smatraju realnošću, tvrde da je bio „stari koncept“ pod Starim savezom, ili samo tip!!!

13) Različita hulna učenja primjetna su u gotovo svakoj izjavi, koja se putem sofizma pokušavaju prikazati kao „nove i originalne istine“, čime se kod članova stvara osjećaj ekskluzivnosti i „višeg nivoa“.

14) Sva ova učenja praćena su atacima na zdravi razum i isključivanja razuma na račun automatizacije „pod vođstvom duha“.

Zašto grijeh nije „stanje“?

Doktrina o „prvobitnom grijehu“ nije biblijska. Biblija definiše grijeh kao „prestup Zakona“ (1. Jovanova 3:4), ne „stanje bezakonja“ (u tu svrhu Klejtonovci manipulišu sa smislom ovog stiha). To nije isto. Dalje, svaka nepravednost je grijeh (1. Jovanova 5:17), a nepravednost je jednaka neposlušnosti ili prestupu Zakona (Jevrejima 8:12; Rimljanima 6:16; 1. Jovanova 3:7,8). Sam Isus je pod bezakonjem podrazumijevao konkretna (ne)djela učinjena po vlastitom izboru u neposlušnosti Bogu, a ne stanje (vidi: Matej 7:21-23)!

Lucifer na Nebu kao „heruvim zaklanjač“ i začetnik grijeha imao je posebni uvid u pogledu Božjeg Zakona koji je VOLJNO izabrao da prekrši (isto su uradili Adam i Eva). To dokazuje da je grijeh uvijek bio stvar izbora, odluke, ne prirode, stanja ili drugih ljudskih ideja i mišljenja. Kompletna Biblija svjedoči o LIČNOJ ODGOVORNOSTI za konkretne grijehе, ne za „stanje“. U Ezekijelu 28:15 tekst kaže da se na Luciferu našla nepravednost ili bezakonje. „Dakle, ko zna da čini ono što je ispravno, a ipak to ne čini, to mu je grijeh.“ (Jakov 4:17). Zato su naši grijesi ono što nas razdvaja od Boga, ne priroda (Isaija 59:2). „Rođeni grešnik“ u „stanju grijeha“ je lukav izgovor za relativizaciju grijeha. Prebacivanje krivice za naše lične grijehе na Adama, i implicitno na Boga, jednostavno je priča koja ne može proći.

Dakle, grijeh je personalan jer ima svoje nosioce. Stoga grijeh ima svoj početak u zloupotrebi onoga što je prethodno bilo dobro. Grijeh takođe nema trajnost u budućnosti, već će propasti kad propadnu njegovi nosioci.

Povrh toga, Hrist je došao u istom „tijelu“ kao „sjeme Davidovo“ ili „sjeme Abramovo“, rođen kao čovjek i preuzeo sve slabosti naše pale prirode da „osudi grijeh u tijelu“ (Rimljanima 1:3; 8:3; Jevrejima 2:16). Da li je Isusa učinilo grešnikom „stanje“ ljudske prirode? Naravno da nije, to je mogao biti slučaj samo da je voljno izabrao da sagriješi u nećemu.

Iskušenje (pale) prirode pod slabošću nije grijeh sve do odluke o realizaciji, makar u mislima ukoliko nedostaje prilike za konkretnu akciju. Isus je dijelio slabosti naše prirode i bio iskušan U SVEMU (Jevrejima 4:15). Isusova vjera U POSLUŠNOSTI Ocu najbolji je primjer ikad dat i najjače svjedočanstvo u prilog istini o individualnoj odgovornosti. Pomenute grupe očiti problem koji imaju sa Hristovom ljudskom prirodom i grijehom kao stanjem „rješavaju“ tako što Hristu pripisuju posjedovanje božanskog (nepalog) uma, što je jedna vrsta dualizma. Stoga ćete ih čuti kako govore da Isus do krsta zapravo i nije imao iskušenja.

Dalje implikacije

Ljubav pokreće, istina ispravlja, pravda potvrđuje a milost obnavlja. To je sinteza biblijske religije koju nikad ne smijemo parčati na komade.

Ulazak u jednu zabludu pokreće drugu kojom se prva mora pravdati i za sobom dalje povlači cijelu lavinu obmana i manipulacija.

Navedene jeresi otkrivaju nezreo odnos prema dobru i zlu, prema sopstvenoj životnoj odgovornosti i karakteru motiva koji pokreću zagovornike ovih i sličnih učenja. Čovjek je sklon da se bori za oslobođenje ne od samog grijeha, već samo od njegovih simptoma na nivou ponašanja i osjećanja, te otuda „potreba“ da se grijeh definiše kao stanje koje je samo po sebi loše (grijeh kao razdvojenost od Boga jedna je od tih ideja), da bi se tako čovjek svog problema mogao „riješiti“ jednim potezom. Upravo zbog toga Božja Riječ govori o moralnom zakonu koji definiše grijeh kao kršenje, a pravu ljubav kao ispunjenje tog zakona.

Moralni pojmovi – ljubav i grijeh – definisani su moralnim zakonom. Usklađenost sa zakonom je ljubav, a kršenje zakona je grijeh:

„Ljubav je ispunjenje zakona.“ (Rimljanima 13:10)

„Grijeh je bezakonje (prestup Zakona).“ (1. Jovanova 3:4)

Ukoliko čovjek nije slobodno biće, kompletno otkrivenje Biblije sa Božjim moralno obavezujućim uputstvima se obesmišljava i svodi na puko informisanje o grijehu koji problem je, prema zagovornicima ove teorije, Hrist riješio na krstu „zaokrenuvši nas za 180 stepeni“ (što se prikazuje kao magičan čin, „tajna krsta“); zlo se proglašava moćnijim i

dominantnim nad dobrom, a čovjek svodi na automat u rukama „viših sila“. Valja zapaziti da je ovo blisko biheviorističkom (pedagoškom) konceptu prema kojem savremena nauka stavlja čovjeka i životinju u istu ravan. Međutim, Biblija uči da je sila dobra na ovom svijetu privremeno pod uticajem ograničene, podređene ili obuzdane sile zla, kao i da opredjeljivanje za zlo zahtijeva *inteligenciju i slobodnu volju, odluku*. „Rekao ti je, o čovječe zemaljski, šta je dobro. Da li Gospod, Bog tvoj, traži od tebe išta osim da postupaš pravedno, da voliš dobrotu i da skromno hodiš sa njim?“ (Mihej 6:8) Ovaj citat, kao i kompletna biblijska nauka, jasno otkrivaju potrebu za saradnjom božanskog i ljudskog, gdje čovjek prihvata savez sa Bogom slobodnom voljom i sa ličnom odgovornošću.

Istina je da čovjek sam ne može da riješi problem grijeha, ali nije tačno da nema slobodnu volju, jer bi to značilo da nije moralno odgovoran. Upravo kroz veliku borbu dobra i zla koju praktično živimo u svom iskustvu, čovjek gradi karakter za vječni život ili ga unižava za propast.

Što se tiče Novog saveza i Božjeg kraljevstva, tačno je da ono *počinje* ili se *začinje* u nama, što je slučaj od obraćenja tj. duhovnog novorođenja (primanja spasenja i Hrista vjerom; vidi Efescima 3:14-17), ali to je proces koji podrazumijeva saradnju božanskog i ljudskog i koji traje sve do konačnog izbavljenja. Isus je najavio Božje kraljevstvo i objasnio ljudima njegova načela, odakle i kako ono počinje, ali to nije realnost na Zemlji pod Novim savezom, kao što nije bila ni pod starim. U protivnom, Isus ne bi učio ljude da mole za Božje kraljevstvo na zemlji (Matej 6:9,10) Božje kraljevstvo je stvar budućnosti, kako za Zemlju kao lokalitet tako i za nas, što je jasno iz mnoštva biblijskih tekstova i objektivne realnosti u kojoj živimo. Ali mi se vjerom i poslušnošću Bogu sada usklađujemo sa njegovim načelima.

Vodstvo duha 24h/dan?

Projektovanje navodnog života po Duhu 24h na dan (duhovna automatizacija) je dvostruka jeres prema kojoj je Hristovo stalno prisustvo u vjerniku fiksno, bez obzira na njegovo stanje. Nasuprot tome, Biblija kaže da je poslušnost Bogu uslov za primanje Duha (vidi: Djela 5:32; Jovan

14:15-17), a provjeru da li smo poslušni ili ne možemo imati samo u svjetlosti pisane Riječi. Međutim, kod harizmatika sam vjernik postaje božanstvo za sebe (jer navodno Isus kao Utješitelj neprekidno prebiva u njemu). Oni sebe vide neopozivo spasenima, a ako sporadično čine grijeh ili su u zabludi, to navodno nema nikakvog značaja. Ovo je samo po sebi kontradiktorno i međusobno isključivo, kao što je kontradiktorno i sa realnim stanjem ljudske prirode. Ukoliko Duh-Utješitelj zaista živi u vjerniku i vodi ga 24h na dan, tada je Duh (sam Hrist ili sam Bog) odgovoran za grijeh i propuste vjernika. Nepotrebno je naglašavati kolika je to hula. Navodni život po Duhu 24h na dan, bez potrebe za „slovom Zakona“, je otvoreno polje za upliv i rad zlih duhova (jer je Definicija i Ograda tj. Zakon uklonjen) koji će raditi na daljem udaljavanju od istine i unošenju sve većih i nerazumnijih zabluda. Za njih istina zapravo nije ni važna i nije im bitno ako se razlikuju u određenim tačkama vjerovanja. S time Božji Duh nema nikakve veze, nasuprot: „Ali kad dođe Duh istine, uputiće vas u **svu istinu**, jer *neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje* i objaviće vam ono što dolazi.“ (Jovan 16:13)

Niko od apostola nije tvrdio da ga Duh vodi 24h na dan. Zapazite da apostol Pavle za sebe skromno kaže „mislim da i ja imam Božjeg Duha“ (1. Korinćanima 7:40).

Dakle, pomenute grupe tvrde da ih vodi duh koji ih osvjedočava da grijeh nije ono što Biblija kaže nego „stanje“ ili „razdvojenost“ od Boga, što se rešava primanjem tog istog duha, i da Božji Zakon nije validan, da je zapravo imao samo tipsku ulogu od Mojsija do Hrista. To su osnovna polazišta koja imaju dalje implikacije na sva njihova druga učenja. Tako duh i subjektivno iskustvo primaoca postaju standard istine. Pošto se ni sami među sobom ne slažu, što dokazuje postojanje više različitih „službi“ (ministry) i učenja, moramo zaključiti da je tu prisutno više duhova. Takođe je uočljivo da pojedini propovjednici ovih jeresi s vremena na vrijeme mijenjaju i svoju vlastitu priču i stavove, vjerovatno zato što i sami shvataju da su raskrinkani u nekim neistinama ili u svrhu lakšeg vrbovanja.

Zabluda odbacivanja Zakona na račun primanja duha

Suština ovih zabluda je da navodno primanjem Isusa mi automatski primamo u srce zakon, pa nemamo više potrebe za zakonom. Međutim, bez zakona mi nemamo zaštitu od oslanjanja na sebe i sopstvenu grešnu prirodu, pa možemo sve vrijeme slijediti grešne porive svoje prirode i služiti lažnom Hristu, antihristu i bezakoniku, a biti uvjereni da služimo pravom Hristu. Kako su svojim nepokajanjem u sukobu sa Zakonom, oni u Zakonu ne prepoznaju sa radošću i divljenjem otkrivenje Božjeg karaktera, već vide samo sjenku osude, koja ih zaista čeka u dan suda. Njihova predstava o Bogu je lišena zahtjeva Zakona, i zato kada se mole Isusu, oni dolaze Isusu iz sebičnih motiva i traže zadovoljenje svojih želja, a kada bi imali ispravnu predstavu o Božjem karakteru u skladu sa Zakonom, tada bi dolazili Isusu sa svojim željama kao teretom koji ih muči, i vapili bi od Isusa oslobođenje od grešnih želja, a ne za njihovo zadovoljenje. Dakle, da li se molimo Bogu ili Sotoni, to ne zavisi od naziva kojim Boga nazivamo već od toga da li je naša predstava o Bogu, Njegovom karakteru ispravna. Bez Zakona, mi ne znamo kome se molimo. Zakon nam je stalno potreban da nas stalno drži uz Hrista. Bez Zakona mi gubimo svijest o tome da smo siromašni duhom, i time potrebu za Isusom. Kroz Zakon mi zadržavamo svijest o grešnosti, ali budući da se na sebe ne oslanjamo, nećemo griješiti, sve dokle se oslanjamo na Isusa.

Zagarantovano spasenje je takođe velika jeres, sud prije Suda Božjeg. Bog je taj koji na osnovu mjerila datih čovjeku i čovjekovog odgovora na Plan spasenja donosi odluku ko će biti spasen a ko ne (nije garancija deklarativno prihvatanje spasenja, niti nekakav vjerski zanos i samoubjeđenje, kao što nisu dokaz ni djela koja se navodno čine u ime Božje). Vjera u ljubavi, poslušnost i poniznost su ono što je potrebno čovjeku sada i u svim vjekovima, bez projektovanja nagrade ili kazne. Problem otpalog hrišćanstva je što odbijaju bilo kakav događaj u kontekstu Plana iskupljenja posle krsta (negiranje Istražnog suda).

Eliminisanje Zakona znači istovremeno eliminaciju Suda po djelima, o čemu jasno govori cijela Biblija. „Zaključak svega što si čuo jeste ovo: Boj se Boga i uputstva njegova drži. Jer to je sve čovjeku. Jer će Bog

iznijeti svako djelo na sud, i sve što je skriveno, bilo dobro ili zlo.“ (Progovjednik 12:13,14; vidi takođe Jeremija 17:10; Matej 16:27; Rimljanima 2:6; 2. Korinćanima 5:10; 1. Petrova 1:17; Otkrivenje 2:23).

Bez Zakona nijedan sud nije ostvariv. Osnovni preduslovi za održavanje suda su postojanje Sudije (Bog), porote (nebeska bića), zakona po kojem se sudi (Božji Zakon), Advokata (Hrista), predmeta ili vrijednosti suda (jevandjelje) i subjekata kojima se sudi (ljudi).

Pogrešno shvatanje Zakona tj. njegovo odbacivanje ruši pravilnu identifikaciju Boga i čovjeka koja je u funkciji zaštite odnosa i interesa obje strane. Takođe obara kompletnu tipologiju i spušta je na nivo fikcije. Ako kažemo da je vječni moralni Zakon samo tip, mogli bismo kazati da je i sam Bog tip koji u realnosti ne postoji. Takvo viđenje je jednako suludo koliko bi bio i pokušaj da se iz Svetilišta ukloni kovčeg sa Zakonom a ostavi samo poklopac milosti. U knjizi Otkrivenja 11:19 Zakon je prikazan kao realnost u nebeskoj Svetinji gdje se vrši stvarno antitipsko djelo pomirenja. Pomenute grupe zato pokušavaju tumačiti Otkrivenje bez konotacija sa Zakonom.

Život pod Novim savezom se prikazuje bukvalno kao bajka u kojoj ne važi Zakon. Ovo podsjeća na shvatanja i učenja tradicionalne crkve, čiji „duhovnici“ takođe stavljaju svoje subjektivno mišljenje i iskustvo iznad Svetog Pisma, i koji takođe plasiraju nebulozne tvrdnje da su pod Novim savezom ukinuti razni propisi i zakoni koji su važili pod Starim ili „samo za Jevreje“. Neke od ovih grupa takođe Zakon smještaju samo u vrijeme Jevreja, od Sinaja pa do Hrista. Tako, na primjer, tradicionalisti tvrde da ne važe više zakoni o čistoj i nečistoj hrani, jer je Isus „sve očistio“, što je obrazac koji primjenjuju i „novoduhovnici“ za potrebe svog „jevandjelja“. Da bi opravdali svoju neposvećenost i fanatizam koji ih pokreće, oni takođe pokušavaju da ospore zahtjeve moralnog zakona, ali ovoga puta pridajući mu atribute obrednog zakona. Kako je obredni zakon zbog svog proročkog karaktera ukinut na krstu ispunjenjem tipologije Plana spasenja, oni smatraju da je to primjenjivo i na moralni zakon, te da je Dekalog ukinut na krstu.

U svrhu dokazivanja da je cijeli Zakon ukinut koriste tekstove u Galatima poslanici 3:24,25: „Tako nam je Zakon bio staratelj koji nas je

vodio do Hrista, da bi se vjerom opravdali. A otkako je došla vjera, više nismo pod starateljem.“ Tačno je da Pavle ovdje misli na Zakon u cjelini – na Dekalog, obredne i druge zakone – ali njegova misao NIJE da je moralni Zakon ukinut, niti je to moguće. Iz konteksta i na drugim mjestima u Pavlovim poslanicama jasno se vidi sledeće: (i) on govori protiv jevrejskog legalističkog shvatanja Zakona kao sredstva spasenja; (ii) spasenje se prima vjerom, a ne kroz djela koja su proizvod ispravne vjere i koja Bog čini kroz nas; (iii) primanje spasenja u Hristu podrazumijeva umiranje grijehu i staroj prirodi – ne umire, dakle Zakon, nego mi; iv) fraza „nismo pod Zakonom nego pod blagodaću“ znači da prihvatanjem spasenja i opravdanja vjerom u Hristu, više se ne nalazimo pod jurisdikcijom Zakona koji ima silu da nas osudi i preda na smrt, jer smo sada pod zakonom milosti. Prokletstvo Zakona je posrednički preneseno na Hrista, i to je od Njegove patnje i smrti na krstu realnost. Prije krsta, Božji narod je imao zaklon milosti kroz tipski žrtveni sistem i vjeru u budućeg Iskupitelja.

Božja riječ demantuje svaku zabludu o navodnom ukidanju Zakona posle krsta (vidi: 1. Korinćanima 7:19; Jakov 2:10-20; 1. Jovanova 3:6,9, 24; Otkrivenje 22:14). Promjena Zakona značila bi promjenu Božjeg karaktera, a to nije moguće. Priroda grijeha je uvijek ista, bez obzira na to da li ga nazivamo njegovim pravim imenom ili onako kako nam se sviđa. Promjena definicije ili njeno ukidanje ne mogu promijeniti prirodu grijeha i njegove kobne posljedice. Ona samo otkriva naš pokušaj da pred svojom savješću opravdamo fanatične rodove naše ljudske pravednosti, te da ih predstavimo kao motive Hristove pravednosti (hula).

Bez otkrivenja Božje riječi i Njegovog zakona, koje je upućeno našem razumu, mi sami nismo u stanju da spoznamo ni veličinu Božje ljubavi, ni težinu sopstvene grešnosti. Da je glas ljudskog srca mjerodavan, apostol Pavle ne bi morao da naglašava neophodnost zakona kao ogledala našeg stanja i naših duhovnih potreba:

„Ali nikada ne bih shvatio šta je grijeh da nije bilo Zakona. I ne bih shvatio šta je požuda da Zakon nije rekao: ‘Ne poželi!’“ (Rimljanima 7:7)

Bez razuma mi nismo u stanju da razumijemo zahtjeve Božjeg zakona i da u iskušenju pravilno postupamo razlikujući dobro od zla: „Uklanjanje se od zla je razum.“ (Jov 28:28)

Uzimajući svoja osjećanja i glas svoga srca kao kriterijum istine, mi otkrivamo svoju bezumnost: „Ko se uzda u srce svoje, bezuman je, a ko postupa mudro, izbaviće se.“ „Bezumniku nije mila razboritost, nego da se otkriva srce njegov.“ (Izreke 28:26; 18:2)

Ako ne uvažavamo ove biblijske principe o ulozi razumne spoznaje objektivne istine i objektivne vjere, neminovni su problemi i otpad.

Izlaganje o odnosu Zakona i jevanđelja zaključićemo sa Isusovim izjavama: „*Zato je svaki učitelj zakona koji je poučen o Kraljevstvu nebeskom sličan domaćinu koji iz svoje riznice iznosi i novo i staro blago.*“ (Matej 13:52) „*Ako me volite, držite moja uputstva. I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja da bude s vama uvijek, Duha istine.*“ (Jovan 14:15-17) Osnovni preduslov za primanje Duha istine je držanje Božjih i Isusovih uputstava. To su dva ključna obilježja Božjeg naroda posljednjeg vremena, upravo kao što je navedeno u Otkrivenju 12:17 i 14:12!

Zakon vs Pedesetnica?

Da vidimo sada zašto se fiksira navodni početak Novog saveza od Pedesetnice i lažira se analogija sa primanjem Zakona na Sinaju na Pedesetnici (koja tada nije ni postojala kao praznik) kao paralela između dva Saveza gdje se pod prvim prima Zakon a pod drugim Duh. Ovo je na svaki način netačno. Istorijski je netačno da je Zakon primljen na datum koji odgovara kasnijem prazniku Pedesetnice, jer Zakon je priman u dužem vremenskom periodu (oko dva mjeseca su Izraelci boravili na Sinaju). Poređenje primanja Zakona sa Pedesetnicom je argument koji se vrlo zloupotrebljava u otpalom protestantizmu (evangelici i harizmatici) iz samo jednog razloga: da se negira važnost Zakona pod Novim savezom.

Druga prevara vezana za samu Pedesetnicu sastoji se u poistovjećivanju primanja Duha i posebnih duhovnih darova. Kao što se vidi iz Djela apostolskih, učenici su primili posebne duhovne darove za potrebe misije – nošenja jevanđelja svijetu – što nije jednako primanju Duha. Od tih darova dominantni su bili govorenje stranih jezika, jezika ljudi iz dijaspore koji su bili došli na praznik u Jerusalem, dar iscjeljenja, proroštva i sl.

Pored toga, i što je još važnije u vezi saveza, savez se potvrđuje KRVLJU I ŽRTVOM, što svakako važi i u Hristovom slučaju (vidi Matej 26:28; 27:50,51; Jevrejima 9:14-17).

Novi duh pod Novim savezom?

Teza da Utješitelj i Sveti duh iz Starog saveza nisu isto takođe služi kao podrška teologiji o novorođenju isključivo posle Pedesetnice i negiranju važnosti starosaveznih spisa (posebno Zakona). Ovo hulno učenje implicitno sugerše da je Božji Duh ranije bio nesavršen i da Bog daje različite uslove spasenja pod Starim i Novim savezom. Ovu jeres pobija Sveto Pismo. „Utješitelj“ je Duh istine (Jovan 14:17) i Duh Sveti (Jovan 14:26) koji osvjedočava i poučava i svjedoči o Hristu (Jovan 15:26,27; 16:13-15). Apostoli na mnogo mjesta poistovjećuju Sveti duh i Gospodnji duh pod oba saveza (Djela 1:5,8,16; 2:17,18,33; 4:8,25; 7:51; 28:25; Rimljanima 2:29; 8:9-11; 1. Korinćanima 2:10,14, itd.). Zapazimo šta Petar kaže: „To su spasenje marljivo ispitivali i pažljivo istraživali proroci koji su prorokovali o blagodati namijenjenoj vama. Ispitujući u kakvo ili u koje vrijeme javljaše *Duh Hristov u njima*, unaprijed svjedočeći za Hristove muke i za slavu koja će uslijediti.“ (1. Petrova 1:10,11; uporedi sa 1. Petrova 3:18-20) Kao što vidimo iz ove Petrove izjave, Duh Hristov je takođe prebivao u starosaveznim prorocima i pobožnim ljudima svih vjekova.

Opčinjenost tzv. „većom svjetlosti“

Prije nego uđemo u detalje o većoj svjetlosti, moramo znati da istinska veća svjetlost NIKAD NE PONIŠTAVA ILI NEGIRA PRETHODNU SVJETLOST.

Što se tiče priče Klejtonovaca i sličnih grupa o navodno sakrivenoj i „većoj svjetlosti“ o krstu, uočljivo je da se Hristova žrtva prikazuje sa velikim naglaskom na Isusova osjećanja i agoniju, s namjerom da se lažira stvarnost, prikazivanjem da je Isus ušao u smrt bez nade kao da je vječno izgubljen radi nas. Da je izgubio vjeru, Sotona bi ostvario cilj svojih iskušenja, logika je prosta. Ovo lažno dokazivanje osim što ima efekat direktnog

udara na zdravi razum takođe služi za tezu da je na krstu „sve završeno“ i napravljen radikalni zaokret za 180 stepeni u smislu ponovnog spajanja čovjeka sa Bogom.

Da ovo nije činjenično tačno, vidimo iz jevanđelja koja svjedoče da je Hrist na krstu dobio poslednju i najveću bitku vjerom. Osjećanja ne mijenjaju namjeru Plana spasenja koji je Isusu bio dobro poznat, uključujući žrtvu (Luka 18:31-33; Jovan 10:17,18), čak ni kad je Sin Božji u pitanju, iako je On kao Čovjek ustuknuo pred strahotom koja ga je neposredno očekivala. Upravo na primjeru da je Hrist tražio da se ispuni Očeva volja, a ne Isusova lična volja (Matej 26:39,42), jasno se vidi da vjera i poslušnost nikad nisu stvar „automatizacije pod Duhom“, već uvijek plod saradnje ljudskog i božanskog, pri čemu Bog uvijek poštuje našu slobodnu volju i izbor.

Pored toga, novosavezno jevanđelje nije gotova stvar kako to predstavljaju popularni jevanđelisti, već se antitip mora ispuniti prema tipu službe u zemaljskoj svetinji, što OBAVEZNO uključuje dva aspekta pomirenja: žrtvu i posredovanje u Svetinji na Nebu (od čega je najvažniji istražni sud).

Na kraju, primjetno je koliko ove teorije postavljaju hrišćane u neku vrstu paralelne dimenzije koja gotovo nema nikakvog dodira sa stvarnošću. To se izvjesno mora odraziti u njihovom kontaktu sa drugim ljudima koje sablažnjavaju svojom fikcijom. Na primjer, ukoliko nekoga suoče sa svojom idejom da je Hrist pristao da bude vječno izgubljen radi njihovog spasenja, to izaziva šok i blokadu u umu slušaoca, gdje je prva reakcija otpor na silovanje razuma. Nasuprot tome, Božja inicijativa je karakteristična po tome što apeluje na razum i ukazuje na ispravnu upotrebu naše slobodne volje kako bi Bog mogao da začne djelo reforme naših motiva i promjene srca.

Ni primjer samog Isusa, niti primjeri i učenja apostola ili iskustva ranih hrišćana, ničim ne podržavaju bilo kakve sektaške fantazije, nerealnosti i nerazumnost ovakvih i sličnih učenja koja su klasične jeresi i teška manipulacija koja ne samo što potkopava i ruši istinu i cjelovitost Božje Riječi već direktno atakuje na zdravi razum. Ali ovakve obmane su prijemčive vjernicima koji žele pobjeći od realnosti koja zahtijeva odnos

vjernosti u poslušnosti, stalnu borbu, odricanje i žrtvu. Oni od vjere prave fikciju, i što je još gore, tu svoju fikciju pripisuju Hristu kao čudotvorcu koji živi u njima i uklanja sve njihove probleme.

Ono što zabludi daje izgled vjerodostojnosti su biblijske istine i realnosti budućeg spasenja, ali koje su na žalost suptilno izopačene i pogrešno primijenjene, postavljene kao međusobno sukobljene i isključive, gdje dominira katoličko „jevanđelje ljubavi“.

Sve u svemu, u pozadini stoji stara ko zna koliko puta prepakovana priča prvog pobunjenika koji je Zakon vidio na sličan način, intelektualno prilagođena savremenim hrišćanima podložnim harizmatikom načinu razmišljanja. Ovu vrstu religioznosti mogli bismo nazvati vjerski hedonizam. Zato ćemo ih uhvatiti u lukavim nastojanjima da: i) negiraju važnost Božjeg Zakona; ii) pretvore u fikciju Hristovu posredničku službu u nebeskoj Svetinji i pripišu je duhovnom posredništvu u vjernicima; iii) relativizuju i izopače sva bitna učenja i proročanstva o posletku vremena. Oni negiraju tumačenja pionira Adventnog pokreta i drugih reformatora, nudeći neka besmislena i neodrživa alternativna objašnjenja, kao npr. prikaz žiga zvijeri kao homoseksualizam i EU (Klejton), i vjeruju kako će im „duh“ jednom otkriti pravo značenje proročanstava iz Otkrivenja i Danila. Vrlo je interesantno da je **Papski Rim nestao iz njihovih „tumačenja“**. Prema njihovom „tumačenju“, EU je prva zvijer iz 13. glave, a SAD druga. Tako bi ispalo da je druga zvijer zapravo starija od prve, što je teška glupost. I kada je to EU „dobila je vlast da čini šta hoće četrdeset i dva mjeseca“ (Otk. 13:5)? Kada je zadobila „smrtnu ranu“ i kako se oporavila? Time oni ruše sve međaše sadašnje istine i smjernice posletka vremena lupajući gluposti koje su uvreda za zdrav razum.

Isticanje subjektivnog iskustva i ataci na zdravi razum

Harizmatici su generalno u ogromnom procentu demonizovane osobe. Ali postoje lukaviji oblici harizme duha namijenjeni za profil ljudi kao što su nezadovoljni ili zbunjeni adventisti. Oni se javno ne upuštaju u prakse koje direktno prizivaju demone, što ih čini opasnijim u vrbovanju zbog privida vjerodostojnosti. Pseudo duhovni darovi (uglavnom ističu

natprirodna iscjeljenja) se kriju unutar sekte i propagiraju drugima kao velika iskustva i sila. Nakon krštenja takođe vrše „polaganje ruku“ za primanje „duha“, a novokršteni odmah postaju „vjeroučitelji“ drugima.

Među ovim grupama primjetno je naglašavanje subjektivnog shvatanja istine, subjektivnog doživljaja i subjektivnog iskustva, dok ih objektivna istina ne zanima, jer im „teologija“, kako tvrde, nije potrebna. To je prvi znak izopačene religioznosti. Drugi znak su jeretička učenja, a treći ataci na zdrav razum. Simptomi i ponašanje su često u domenu patologije. Nikakvi argumenti više ih ne mogu razuvjeriti da su u krivu, a prilikom suočavanja vrdaju kao Jehovini svjedoci, uvjereni u svoj elitizam. Takođe se može uočiti da osobe koje prođu tretman u ovim sektama imaju izraženo nepovjerenje u druge hrišćane, nosioce istine, opet kao Jehovini svjedoci. Ipak, Bog neće napustiti nikoga ko je zaista pošten i traži istinu ali je vještom manipulacijom uvučen u sektu.

Istorijski, sve to ima korijene u hedonistički usmjerenom zapadnom hrišćanstvu koje preferira laku vjeru bez obaveza i instant rješenja, pod velikim uticajem katoličke propagande i infiltracije među protestantima gdje udarni front čine „jevandjelje ljubavi“ i harizma duha. Počeci ovakvih učenja mogu se tražiti kroz izopačenje poruke o opravdanju vjerom kakvu su nosili istaknuti adventisti Džons i Vagoner, kojoj su kasnije razni problematični učitelji i jevandelisti dodavali svoje jeresi koje korespondiraju sa učenjima otpalog protestantizma. Kad se analiziraju vjerovanja i prakse evangelika i raznih harizmatskih crkava i sekta, jasno se zapaža poklapanje učenja u velikom procentu sa onima što propagiraju Dejvid Klejton, Hrišćanska mreža Ex-YU i slične grupacije. Isto tako, može se zapaziti kako nakon razotkrivanja mijenjaju strategiju i oblikuju priču na drugi način kako bi jeresi bile što manje upadljive za adventiste koji su njihova glavna ciljna grupa. Uglavnom vrbuju one koji su se dijelom ili potpuno odvojili od Adventističke crkve (pretežno antitrinitarci), i koji nisu utvrđene u fundamentalnim doktrinama i sadašnjoj istini, te su podložni da odbace međaše Adventnog pokreta i lakomisleno prihvate različite jeresi otpalog hrišćanstva.

U suštini, oni hvataju ljude na par jeftinih trikova: **Božji Zakon su proglasili nevažećim i tako otvorili prostor da redefinišu grijeh i svedu**

ga na „razdvojenost od Boga“, što je samo posledica grijeha. To je osnov na kojem uvode lažno jevanđelje po kojem je Hrist sve završio tako što nas je povezao sa Bogom i vjernici koji to prihvate su neopozivo spaseni i opravdani vjerom (bezuslovna ljubav), te da Bog i Hrist lično žive u njima i da ih vodi Duh. Jednom kad ubijede sledbenike da Bog i Hrist osobno žive u njima ili da ih vodi „duh“ 24h na dan, tada nema gluposti koju neće progutati.

Nakon krštenja svojih „obraćenika“ (duhovnih narkomana), obavljaju ritual manuelnog prenošenja „duha“.

Na kraju, evo par biblijskih opomena i savjeta:

„Jer će doći vrijeme kad ljudi neće podnositi zdravo učenje, nego će po sopstvenim željama nakupiti sebi učitelje koji će im govoriti ono što godi njihovim ušima. I odvrtiće uši od istine, a okrenuće se izmišljenim pričama.“ (2. Timoteju 4:3-4)

„Ne dajte da vas u prosuđivanju brzo pokolebaju ili uznemire preko duha...“ (2. Solunjanima 2:2) Ovo je upravo ono što rade harizmatici: zavođenje na krivi kurs putem lažnog nadahnuća.

„Čovjeka jeretika kloni se nakon prve i druge opomene, znajući da je takav zastranio i da griješi, i da je tako sam sebe osudio.“ (Titu 3:10-11)